

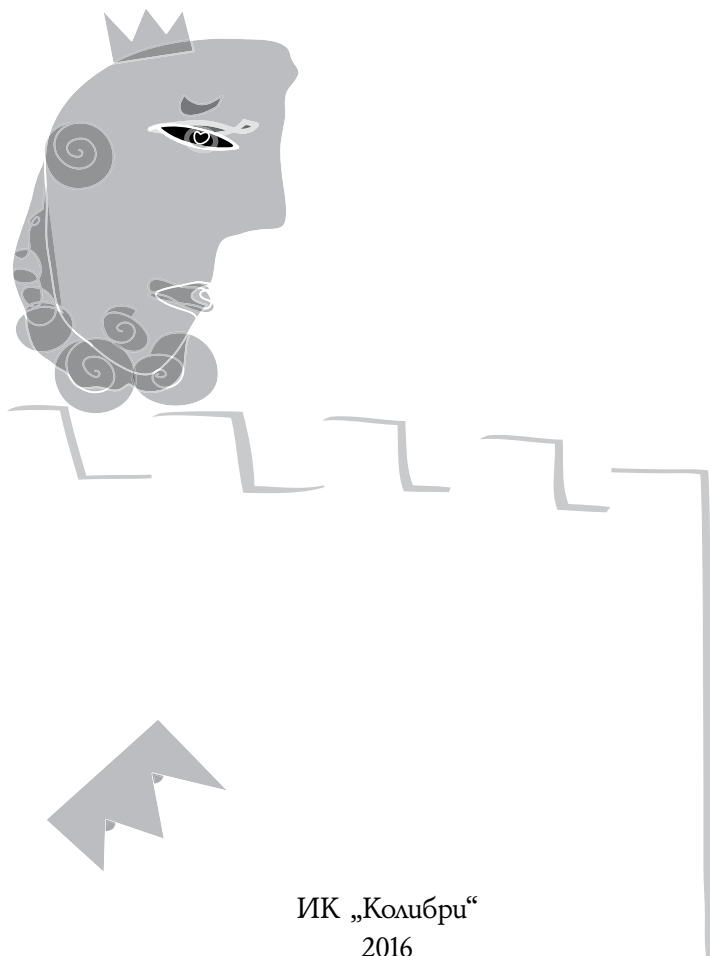
Валери Стефанов
Любовни истории
от Вавилонската библиотека

Clibri

*Книгата се издава с подкрепата
на програма „Национален център за книгата“
към Националния дворец на културата*

Валери Стефанов
Любовни истории
от Вавилонската библиотека

ИК „Колибри“
2016

© Валери Стефанов, *автор*, 2016
© Дима Дамянова, *художник на корицата*

ИК „Колибри“, 2016

ISBN 978-619-150-845-7

СТРАННИТЕ ТВОРБИ НА НЯКОИ ПИСАТЕЛИ

Реалността е кълбо от изопачени разкази.

В древни времена да се любиш с красива чужда жена било временна радост с дълги последици. Древните времена разполагали с повече време за любов от днешните. Някои любовни истории са записани, други не са.

Една привечер библейският цар Давид се разхождал по покрива на двореца си. От височината на покрива съзрял чуждата жена Вирсавия да се къпе. Макар да гледал отдалеч, Давид харесал голата библейска жена. Повикал я при себе си и – насилствено или не? – се любил с нея.

Давид победил гиганта Голиат, та голата Вирсавия ли няма да победи!

Вирсавия станала непразна и Давид се чудел как да скрие стореното. Съпругът Урия воювал с амонитците, но все някога щял да се върне и да застане срещу изобличаващите факти. Хитрият Давид извикал Урия да вземе участие в бременността на Вирсавия. От подозрителност, от вяност към негодите на войската или от глупост, Урия отказал да се включи в делата на Давид и опозорената си жена. Разхождал се, лежал по улиците на града... Така и не видял Вирсавия.

Останал без избор, Давид отново го пратил срещу свирепите амонитци. Тайно заръчал да бъде

предаден и убит. Царската дума е непреклонна – Урия бил предаден. Амонитците, верни на свирепата си същност, свършили каквото имало да се довърши.

Великият цар не чакал дълго и взел неутешимата вдовица за своя жена. Вирсавия раждала деца редом с останалите Давидови жени. Самият Давид имал велико потомство. Мъдрият цар Соломон е господарският блясък на това величие. И неговата езотерична дълбочина.

* * *

Никога не е достатъчно да знаем *какво* се е случило.

Затова упорстваме да разберем *защо* едни неща са се случили, а други – не.

По неизвестни и до днес причини, вариации върху фаталното посегателство на Давид създали различни писари и писатели. Винаги се намира кой да буди и разбужда духа, затворен в старите библейски истории. Дори да злоупотребява с него.

Възможно е и друго – публикуваните тук текстове да имитират нечии почерци. Почеркът е печат. Където има печат, там се появява фалшификат. Там дебнат крадци и отнасят каквото харесат. За някои хора посегателството към чужди почерци и скъпи текстове е по-съблазнително от всичко на този свят. Включително и от посягането към нечия жена. Никак не се знае дали, ако по времето на Давид е имало толкова ценни и привлекателни за присвояване текстове, царят е щял така настоятелно да наднича от покрива. И да се занимава с Вирсавия!

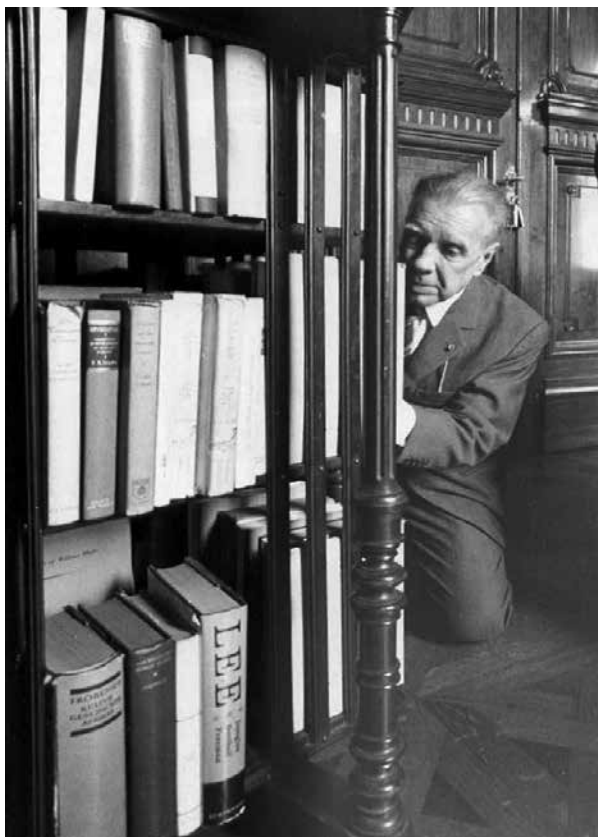
С осъзнат риск от измами и грешки, представяме шест от тези странни творения. Носят се слухове, че вариациите по темата са много повече и са писани

в продължение на векове. Но подобно нещо не се доказва. Слуховете тъкмо затова имат лоша репутация, защото има кой да ги разнесе, но няма кой да ги потвърди.

Александрийската библиотека била запалена и напълно изгоряла. Някои библиотеки горят, но Вавилонската библиотека – не! Вавилонската библиотека съхранява всичко – оцелели творения на неизвестни народи, загадъчни книги на тайнствени секти, свитъци на анонимни писари, кодекси от велики повелители на словото... Някои от тези древни творения са участвали в похода на великия везир Абдул Касим през пустинята. В онези потайни дни везирът пренесъл и отнесъл в неизвестна посока хиляди книги, натоварени на керван от четиристотин камили.

Във Вавилонската библиотека са възможни всякакви авторства. Там истината и измислицата имат неограничен брой двойници. Всеки текст може да бъде пришиван към друг текст и така, век след век, се създават огромни платна. Заличават се следи и се унищожават улики. Съвсем рядко някой новопостъпил библиотекар се наема да оспори нечия самоличност или да изобличи необоснована (според него!) претенция.

Нарекохме тези истории „любовни“, но можем да ги наречем и по друг начин. Например истории за насилие. Истории за безчестие, страдание и плач. Истории за прегръщане на една непредпазливо разголена жена. Истории за спасяване на оцелялото... Заглавията се поставят като ориентир, но е обичайно да функционират като заблуждение. Авторът обещава едни неща, а текстът предлага съвсем други – и това го има.

На тази снимка главният библиотекар на Вавилонската библиотека Хорхе Луис Борхес е заснет да търси из лавиците укрит ръкопис на тайнствения народ на хелголите.

Отбелязваме под заглавията на творбите имената на предполагаемите автори. Ако истината е друга, значи, прекалено тайни хора са писали, а ние сме се лъгали и грозно подвеждали.

В Библиотеката разпознаването на произхода е риск, който четецът сам следва да поеме и понесе. Има хиляди ситуации, в които знанието не достига, а любопитството е налице. Затова всеки читател е в правото си да поставя въпросителни знаци навсякъде, където съмнението е силно, а доверието слабо.

Каквато и да е истината за съмнителните творения, кратките справки за шестимата писатели не са излишни. Дълго време се е вярвало, че животът на писателя и в частност списъкът с неговите болести са сигурен ключ към най-дълбокия смисъл на творенията му. Вярва се и досега. Съществуват толкова нива на четене, колкото са книгите, пренесени и укрити от Абдул Касим, онзи странен везир.

Където има списък, там е закопана Библиотека!

Библиотеката е като смъртта, тя дава окончателен смисъл на всичко. Но в своите необятни лабиринти и Библиотеката, и смъртта продължават да крият хилядолетни загадки. Някъде в Библиотеката се пазят книги, чието авторство се приписва на самата Смърт.

Смъртта е не само последната тайна, тя е първият автор. Именно тя е въвела използването на имената, псевдонимите, маските на разказвачите...

Авторът е любител на видимото и господар на публичното. Но някои автори, сред които очевидно се нареждат Смъртта и Джеръм Д. Селинджър, предпочитат сянката. И я отстояват като свое обиталище.

Списък на авторите с кратки биографии

Ярослав Хашек и *Франц Кафка* са родени в един и същ град – Прага. Родени са в една и съща година – 1883. Малкият Ярослав се появил на бял свят през април, а малкият Франц през юли. Светът не разбрал, че става свидетел на велики събития, на забележителни рождества. През по-голямата част от живота си двамата били поданици на Хабсбургската династия, управлявала славната и носталгична Австро-Унгарска империя. Ярослав Хашек е ветеран от Първата световна война. Войникът Хашек симулирал, че е болен от ревматизъм, но бил разобличен от медицинските власти. От тиф се разболял истински във военнопленническия лагер. През септември 1917 година Кафка се разболял от туберкулоза. Припреният Хашек умрял през януари 1923 година. Кафка го настигнал в смъртта през юни 1924-та. Независимо дали ставало дума за раждане, или за смърт, Кафка винаги търпеливо изчакал до лятото.

Андрей Платонов и *Хорхе Луис Борхес* са родени през 1899 година. Борхес зарадвал света с появата си в края на август. Платонов изненадал всички в началото на септември. За разлика от императорските поданици Хашек и Кафка, месторожденията им не съвпадат. Платонов е роден във Воронеж, бившата Руска империя. Борхес е роден в Буенос Айрес, настоящата Аржентина. Освен поданик на трагичния император Николай II, Платонов бил гражданин на Съветския съюз и поданик на другаря Сталин.

Платонов е военен кореспондент, ветеран от Втората световна война. Боледувал от туберкулоза и от дълбока тъга. В ония времена тъгата не се брояла за болест. Умрял през 1951-ва. Борхес боледувал последователно от различни болести. Възхвалявал прогресиращата си слепота. Вероятно поради съображения за сигурност твърдял, че слепотата е дар, а не болест. Преместил се завинаги във Вавилонската библиотека през 1986 година. Постът на главен библиотекар в тази библиотека се пазел специално за него. На своя отговорен пост Борхес и досега внимава кой какво чете, кой от кого преписва и кое се изнася тайно от читалните.

Джеръм Д. Селинджър и Робърт М. Пърсиг са родени през различни години. Селинджър е роден през януари 1919 година в Ню Йорк. Това подсказва на географски осведомените читатели, че е граждани на Съединените американски щати. Подобно на Платонов, Селинджър е ветеран от Втората световна война. За разлика от руския си колега, Селинджър се ползвал с доверие и работил на по-отговорно място – в контраразузнаването. Боледувал от трайно отчуждение и се лекувал с усамотение. Умрял през 2010-а. Робърт Пърсиг е роден през септември 1928 година в Минеаполис, Минеота. Гражданин на Съединените американски щати. На младини прекалено умният Пърсиг е сполетян от психически проблеми. Ветеран от психиатричната клиника. Единственият жив от странната гилдия, въвличена в тази вавилонска история.

* * *

Рождените дати показват, че писателите се раждат по различно време и на различни места. Писателите вземат участие в различни войни, съобразно достигнатата възраст и според каузата на родината си.

Писателите, както се вижда от приведените примери, боледуват от различни болести. И умират от тях.

Текстовете също боледуват. Някои от тях са безсмъртни. Други текстове са като хората – напълно смъртни са.

Бог да бди над безсмъртната Вавилонска библиотека!

КОМПАНИЯТА ОТ ВЛАКА

*Нека е било,
както и да е било,
все е някак си било,
още никога не е било
някак да не е било.*

Франтишек Шквор,
литературен герой

Влакът пътуваше с уверено и ритмично тракане към Будапеща.

Натоварената във влака войска пътуваше със същата непоколебима увереност за Будапеща.

Компанията от вагон №8 и тя имаше път към Будапеща.

Мъртвопияният фелдфебел школьник Биглер спеше в дъното на осми вагон и сънуваше ято врани. Враните кръжаха над някакво заснежено поле, но не смееха да кацнат. Биглер искаше да разбере какво ги плаши, протягаше отчаяно глава, но така и не можеше да види нищо. Ако съумееше да се ориентира по-добре в обстановката, щеше да забележи, че някакъв пиян фелдфебел школьник лежи на полето и сънува ято врани.

Във вагона настроението нямаше нищо общо с напрегнатата и мрачна атмосфера от пиянския сън. Беше ведро, пълно с очаквания.

Водата в голямото войнишко канче завираше на спиртника. Кокошката, порода „Дебела черноглава италианка“, бе тактически надхитрена и позорно пленена в един от селските дворове. Италианката бе военновременна кльоцава и не отговаряше съвсем на породата си. Но войнишкото канче проявяваше

Анархистът Ярослав Хашек размишлява върху формите на женското тяло и непредвидимите последиствия, произтичащи от тях.

разбираема снизходителност към всякакви отклонения от обичайното тегло. Война е все пак!

Картофите също чакаха да дадат своя принос към каузата на славната императорска армия. Няма по-голям майстор в приготвянето на войнишки гозби от Юрайда. Полковник Шрьодер неслучайно го обичаше и се хвалеше навсякъде със своя безценен готвач окултист. Едно е да приготвяш рагу, друго е от сутринта да четеш староиндийски сутри и да изследваш загадките на живота и смъртта.

Близкото пиршество се люлееше пред очите на всички, а на Балоун пиршеството се люлееше направо в стомаха. Най-силно развитото сетиво на Балоун е именно стомахът, след него идват вкусът, обонянието и зрението.

Фелдфебелът Ванек, готвачът окултист Юрайда, вечно гладният великан Балоун и прочутият войник Швейк допиваха неизвестна алкохолна течност от дулитрово кафяво шише и обсъждаха последиците от войната за семейните отношения. Откъде се беше появила тази тема, никой не помнеше. Дългият път прави допустими всякакви теми. А и въпросът за състоянието на семейните отношения по време на неизбежни и продължителни военни действия никак не е за пренебрегване. Актуален въпрос е най-вече за хора, проявили храбростта да се оженят.

Юрайда разказваше за някакъв рогоносец от Подебради, който, като се върнал в отпуск от фронта, веднага разбрал какви ги е вършила любезната му жена в негово отсъствие. В кръчмата винаги има кой какво да ти каже и с какво да се похвали. Намерили се похвални думи и за Марженка. Възмутеният рогоносец известно време мълчал подчертано заплашително.